

Territori no és (sols) urbanisme

Joan Romero i Joaquín Farinós coordinen novament una publicació sobre les tendències recents en polítiques territorials a Europa, seguint una línia de treball oberta per l'Institut Interuniversitari de Desenvolupament Local, a la recerca de noves formes de gestió i interpretació dels processos territorials.

TERRITORIALIDAD Y BUEN GOBIERNO
PARA EL DESARROLLO SOSTENIBLE

JOAN ROMERO I JOAQUÍN FARINÓS (EDS.)

COL·LECCIÓ «DESARROLLO TERRITORIAL»

258 PÀGINES I ANNEX GRÀFIC

PUV, VALÈNCIA, 2007

Mentre el debat territorial en els mitjans de comunicació es limita als conflictes per la urbanització o la preservació de determinats espais, per la localització d'instal·lacions i serveis –imprescindibles o indesitjats–, o per l'arribada, més primerenca o tardana, d'algunes infraestructures de comunicació, arreu d'Europa s'ha obert una profunda reflexió entorn a la necessària emergència de noves polítiques territorials.

Front la lectura electoralista del territori que ens ofereixen diaris i noticiaris, aquesta obra, adreçada a un públic expert, mostra un bon recull de reflexions sobre la necessitat d'assolir noves formes d'ordenar les actuacions públiques i privades sobre el territori, en coherència amb els principis de desenvolupament sostenible. La major part d'aquests treballs foren presentats en el seminari internacional «Gover-

nança del desenvolupament territorial sostenible: estat de la qüestió a Europa i Espanya», celebrat al setembre de 2005 a la seu valenciana de la UIMP. Són nou contribucions encastades per una nota introductòria dels editors, que han estat elaborades per experts espanyols i estrangers procedents fonamentalment de l'àmbit universitari, bona part dels quals també han participat directament en iniciatives de planejament territorial. L'obra s'inicia amb un decàleg per a una nova cultura política del govern territorial, una reflexió de Florencio Zoido que ens presenta un paradigma emergent a l'esfera acadèmica, recentment plasmat al document de l'Estratègia Territorial Europea. Quatre dels articles següents –signats per Schön, Davoudi, Faludi i Parejo– giren entorn a aquest document, al seu esperit, al seu suport científic, al seu marc jurídic i a les possibilitats de transposició als estats membres de la UE en un context com l'actual, d'extrema incertesa sobre el que ha de ser Europa.

Hi ha també tres treballs amb una clara orientació pràctica. El primer, elaborat per Domingo Gómez Orea, és una guia metodològica per al desenvolupament de plans d'ordenació territorial. Els altres dos, d'Oriol Nello i Rafael Mata, són els únics que exposen expe-

riències d'aplicació d'aquests models de desenvolupament sostenible; un respecte de la política territorial duta a terme a Catalunya la passada legislatura –entre 2003 i 2006– i l'altre en relació al Plan Territorial Insular de Menorca, on es posa de relleu la radical exigència de sostenibilitat que ateny la condició illenca.

A més, Andreas Hildenbrand exposa en un altre capítol una justificada crítica sobre els problemes de coordinació entre els àmbits autonòmic i municipal a Espanya, acompanyada de tres propostes per a millorar la interacció entre ambdues esferes de poder.

L'obra reuneix, en definitiva, unes reflexions que tixen una nova manera d'articular les polítiques territorials. Amb ella, els editors pretenen *cremar etapes* en un debat situat de moment a l'escala tecnocràtica europea, però que en el futur hauria de traslladar-se al quefer dels estats i regions de la UE.

□ Carles Sanchis Ibor